

Arrest

nr. 161 835 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Maleisische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 houdende de aanvraag tot herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 3 maart 2015 om opnieuw ingeschreven te worden.

1.2. Op 17 juni 2015 wordt hieraan geen gunstig gevolg gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

Betrokkene werd op 21.02.2013 ambtshalve geschrapt (voorstel tot ambtelijke schrapping: 22.01.2013) uit het bevolkingsregister. Op 03.03.2015 heeft zij gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Artikel 39§7 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 stelt dat "de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel".

Mevrouw legt attesten van geneesheren en ziekenhuisbezoeken voor die allen betrekking hebben op de periode na maart 2015. Voor de periode 22.01.2013-03.03.2015 slaagt zij er niet in op grondige en onomstotelijke wijze haar aanwezigheid in gecontroleerd omdat zij niet worden vergezeld van bijkomende en daadwerkelijke bewijzen van haar aanwezigheid in België. Uit het voorgelegde Maleisische paspoort met nummer X blijkt enkel dat mevrouw in de betwiste periode veel heeft gereisd buiten de Schengenzone in hoofdzaak via de luchthaven van Amsterdam (Schiphol), maar niet dat zij in de betwiste periode effectief in België heeft verbleven.

Derhalve heeft betrokkene onvoldoende bewijzen geleverd van haar aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 22.01.2013 tot het aanbieden ter inschrijving op 03.03.2015.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het recht op terugkeer heeft verloren en zich niet langer in het Rijk kan vestigen.

Betrokkene is op het moment van de aanvraag bovendien niet meer toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk (niet in het bezit van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning) zoals bedoeld in artikel 19 van de wet van 15.12.1980. De C-kaart van mevrouw is verstreken sinds 23.09.2014."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Dat verzoekster bij haar aanvraag tot herinschrijving op 3 maart 2015 aan de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Brugge tal van bewijsstukken heeft overhandigd waaruit blijkt dat zij voor de periode van 22.01.2013 tot 3.03.2015 wel effectief haar hoofdbelangen in België heeft behouden.

Geenszins worden in de weigeringsbeslissing deze stukken opgesomd evenmin werd gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is nu met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag.

Dat immers geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom de door verzoekster bij de aanvraag dd. 3.03.2015 ingediende stukken, waaronder het attest van securex en de talrijke geschreven getuigenissen aangaande verzoeksters aanwezigheid in België, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster steeds en ononderbroken haar hoofdbelangen in België heeft behouden.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van een manifeste beoordelingsfout.

In tweede instantie merkt verzoekster op dat de de in-en uitreisstempels in haar paspoort door verweerder verkeerd werden beoordeeld.

Inderdaad is verzoekster vanuit België verschillende malen naar Azië gereisd ingevolge het overlijden van haar Nederlandse vader in maart 2014.

Omdat zijn lichaam naar Maleisië diende gerepatrieerd te worden, de begrafenis van haar vader diende te worden geregeld,... was verzoekster genoodzaakt samen met haar Belgische en Nederlandse zus meerdere malen naar China te reizen vanuit Schiphol (Nederland) gezien de mogelijkheid van

rechtstreekse vluchten vanuit deze luchthaven. Verzoekster is evenwel telkens naar België teruggekeerd.

Dat verweerder nalaat rekening te houden met het feit dat haar vele reizen heen en weer juist erop wijzen dat verzoekster nooit effectief voor langere periode in Azië heeft verbleven maar telkens naar België is teruggekeerd.

Dat verweerder in de bestreden beslissing derhalve heeft nalieten op een afdoende manier te motiveren waarom verzoeksters neergelegde paspoort met in-en uitreisstempels en de attesten van geneesheren en ziekenhuisbezoeken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk steeds haar hoofdbelangen in België heeft behouden.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond minder dan één jaar afwezig te zijn geweest zodat zij het recht op terugkeer verloren heeft.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Zij meent dat er geen opsomming wordt gegeven in de bestreden beslissing van de door haar voorgelegde stukken doch de formele motiveringsplicht vereist dit niet. De formele motiveringsplicht vereist wel dat de redenen worden opgesomd waarop de bestreden beslissing gesteund is, hetgeen in casu het geval is. Bovendien blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de gemachtigde een document heeft opgesteld op 10 april 2015 waarin rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken, waaronder de verklaringen van derden, zodat niet blijkt dat het bestuur bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben in haar besluitvorming. Wat betreft deze verklaringen stelt de gemachtigde dat deze niet gestaafd worden met verdere bewijzen.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Verzoekende partij betwist niet dat zij op 21 februari 2013 ambtelijk geschrapt werd. De afvoering van het vreemdelingenregister laat toe te concluderen dat verzoekende partij geen gekende officiële woonplaats heeft in het Rijk en dat zij verondersteld wordt het Rijk te hebben verlaten. Het gegeven dat een vreemdeling voor een korte periode het Rijk verlaat, doet op zich zijn/haar recht op verblijf niet teniet. De wetgever heeft in artikel 19 van de Vreemdelingenwet in dit verband duidelijk aangegeven dat een vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en die het Rijk verlaat

gedurende één jaar het recht op terugkeer kan laten gelden. De voorwaarden in verband met het recht op terugkeer worden verduidelijkt in artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 39, § 7 van dit koninklijk besluit stelt in dit verband dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Verzoekende partij betwist de vaststelling dat zij gedurende meer dan één jaar het Rijk heeft verlaten. Zij wijst op de door haar voorgelegde stukken in het kader van haar vraag tot herinschrijving, ondermeer het attest van securex en de talrijke getuigenissen aangaande haar aanwezigheid in het Rijk. Verder geeft zij een verklaring aan de in- en uitreisstempels in haar paspoort.

Evenwel blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied blijkt in de periode na haar ambtelijke schrapping tot haar vraag tot herinschrijving. Zoals terecht aangegeven wordt in de bestreden beslissing betreffen de attesten van geneesheren en de ziekenhuisbezoeken een periode na maart 2015. Verder legt zij geen daadwerkelijke bewijzen voor van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied voor de periode 22 januari 2013 tot 3 maart 2015. Inderdaad blijkt uit de voorgelegde stukken dat verzoekende partij een attest van securex heeft voorgelegd doch de Raad ziet niet in hoe dit attest aantoonde dat verzoekende partij op het Belgische grondgebied aanwezig was gedurende voormelde periode. De verklaringen van derden worden op aangegeven van de verzoekende partij gegeven, zodat het niet kennelijk onredelijk is om hieraan objectieve bewijswaarde te ontzeggen wanneer deze stukken niet vergezeld gaan van objectieve elementen waaruit de aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied blijkt.

Verzoekende partij geeft voorts een verklaring over de in- en uitreisstempels in haar paspoort, maar zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht aangeeft, kan uit deze stempels enkel opgemaakt worden dat verzoekende partij veel gereisd heeft buiten de Schengenzone en dit in hoofdzaak via de luchthaven van Amsterdam, maar niet dat zij in de bewuste periode ook effectief in België heeft verbleven. Verzoekende partij staaft op generlei wijze haar betoog dat zij vanuit België via Schiphol meerdere malen afreisde naar China omwille van het overlijden van haar vader.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de beoordeling dat zij niet heeft aangetoond niet minder dan één jaar afwezig te zijn geweest uit het Rijk, verkeerd is of kennelijk onredelijk is.

2.5. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verzoekster sedert 1996 in België woont, waar ook haar naaste familieleden wonen (cf. stuk 2).

Dat verzoekster hoogzwanger is (de bevalling is voorzien voor 27.09.2015, cf. stuk 3).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.)

luit als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling heeft directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar haar naaste familieleden en vrienden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Verzoeksters recht op een privé-en een gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat, gelet op verzoeksters in België wonende naaste familieleden, de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Immers doordat verzoekster de herinschrijving wordt geweigerd, wordt zij gedwongen België te verlaten, waar zij evenwel sedert 1996 onafgebroken woont, en wordt zij gescheiden van haar in België wonende naaste familieleden en vrienden, terwijl door verweerder geen enkele door de wet opgesomde redenen worden weergegeven waardoor de verzoekster betekende beslissing noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM kan inhouden.

Daarenboven blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekende partij betoogt slechts dat in België naaste familieleden en vrienden van haar wonen, maar zij toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan, derwijze dat de relatie die zij heeft met voormelde personen valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij beperkt zich vervolgens tot de bewering dat zij een privéleven heeft in België, doch zij laat na met concrete gegevens dergelijk privéleven op het Belgische grondgebied aannemelijk te maken.

Waar zij er voorts op wijst dat zij zwanger is, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen scheiding inhoudt van de verzoekende partij met haar (ongeboren) kind zodat ook hier geen schending van artikel 8 van het EVRM kan waargenomen worden.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel kan niet aangenomen worden.

2.8. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alsook het evenredigheidsprincipe, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een weigeringsbeslissing tot herinschrijving betekend waardoor zij het land dient te verlaten zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er door verweerder, in strijd het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat geenszins door verweerder werd rekening gehouden met het belang van verzoeksters kind, die binnenkort zal geboren worden, haar gezins- en familieleven in België en haar gezondheidstoestand (door de talrijke neergelegde medische attesten, welke verzoekster is verweerder op de hoogte van de zwangerschap van verzoekster).

Dat verweerder heeft nagelaten in de bestreden beslissing te motiveren waarom met het belang van verzoeksters kind, die binnenkort zal geboren worden, haar gezins- en familieleven in België en haar gezondheidstoestand (door de talrijke neergelegde medische attesten, welke verzoeksters raadsman op 15 mei 2015 bij aangetekend schrijven de Dienst Vreemdelingen van de stad Brugge en de Dienst Vreemdelingen te Brussel heeft overgemaakt, is verweerder wel degelijk op de hoogte van de zwangerschap van verzoekster) geen rekening dient te worden gehouden “

2.9. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjilida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekende partij nam zelf het initiatief om de in punt 1.1 bedoelde aanvraag tot herinschrijving in te dienen waarbij zij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. In haar middel verwijst verzoekende partij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij weliswaar wijst op haar gezinsleven en haar familieleven, op haar zwangerschap en gezondheidstoestand, maar in gebreke blijft om concreet toe te lichten op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing die het voorwerp vormt van de huidige procedure. Het hoorrecht houdt ook niet in dat verzoekende partij mondeling dient gehoord te worden. Het volstaat dat zij haar argumenten aan het bestuur kenbaar heeft kunnen maken, in casu via de door haar ingediende aanvraag.

2.10. Gelet op voorgaande bespreking maakt verzoekende partij geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER